

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9Csp/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201652
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2019:5918201652.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok sudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v spore žalobkyne: Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. č. XXX, XXX XX J., štátna občianka SR, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 937,10 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.

Žalovanému sa priznáva právo na náhradu trov konania v rozsahu 12,40 %, ktoré mu je žalobkyňa povinná zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 06.09.2018 sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. 8500035923 uzatvorenej dňa 21.11.2013 vo výške 507,32 eur, vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. 8500046234 uzatvorenej dňa 17.04.2014 vo výške 389,51 eur, vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. 8500063882 uzatvorenej dňa 24.06.2014 vo výške 472,65 eur, vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. 8500063878, uzatvorenej dňa 24.06.2014 vo výške 472,65 eur a vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej zmluvy č. 8500068996 uzatvorenej dňa 07.07.2014 vo výške 297,25 eur, a súčasne, aby uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy konania. Po skutkovej a právnej stránke žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným bol uzavretý úverový právny úkon, ktorý sa stal právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyni. Ide o formulárové typové spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli koncipované tak, že nezabezpečujú rovnosť a vyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu. Zmluvy obsahujú neprijateľné podmienky a ich obsah pri podpise nebolo možné ovplyvniť. Žalovaný pri uzatváraní predmetných zmlúv použil nekalé praktiky. Medzi tieto úverové zmluvy patrí žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500035923 zo dňa 21.11.2013, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov v dohodnutej výške 960,-eur, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500046234 zo dňa 17.04.2014, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov v dohodnutej výške 1.500,-eur, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500063882 zo dňa 24.06.2014, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov v dohodnutej výške 1.500,-eur, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500063878 zo dňa 24.06.2014, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov v dohodnutej výške 1.500,-eur a žiadosť o

poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500068996 zo dňa 07.07.2014, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov v dohodnutej výške 1.500,-eur. Predmetné zmluvy o úvere považuje žalobkyňa za uzavreté v rozpore s § 37, § 39 a § 53 Občianskeho zákonníka, v rozpore so zákonom o ochrane spotrebiteľa, keďže jednotlivé články obsahujú vady, ktoré zistila aj za pomoci rôznych posúdení obdobných zmlúv Ministerstvom spravodlivosti SR. Pokiaľ ide o zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500035923 zo dňa 21.11.2013, v tejto je uvedená poskytnutá suma úveru 960,-eur, pričom titulom tejto zmluvy celkovo zaplatila sumu 1.467,32 eur, čím žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 507,32 eur. Pokiaľ ide o neprijateľné podmienky v predmetnej zmluve žalobkyňa poukázala na to, že splátka úveru v sume 51,44 eur nie je rozdelená na istinu a úrok, v zmluve chýba konečný dátum splatnosti zmluvy, splatnosť úveru je 42 mesiacov a RPMN je uvádzaná vo výške 70,02 %. Súčasne žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný uvádza výšku ročnej úrokovej sadzby vo výške 70,02 %, čo je podľa jej názoru klamlivé konanie a zavádzanie zo strany žalovaného, pretože úrok nemôže mať rovnakú hodnotu ako RPMN, ktorého hodnota odzrkadľuje aj náklady spojené s úverom. Zmluvná odmena bola zarátaná do výšky poskytnutého úveru, pričom odplata nie je úver, ale náklad spojený s úverom, a preto nemôže byť zarátaná do výšky reálne poskytnutého úveru. Za neprijateľnú podmienku žalobkyňa považuje aj dohodu o zrážkach zo mzdy. Pokiaľ ide o zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500046234 zo dňa 17.04.2014, v tejto je uvedené, že poskytnutá suma úveru je 1.500,-eur, pričom žalobkyňa titulom predmetného úveru zaplatila celkovo sumu 1.889,51 eur, čím žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 389,51 eur. V tejto zmluve žalobkyňa vzhľadla neprijateľné podmienky spočívajúce v tom, že splátka úveru v sume 80,37 eur nie je rozdelená na istinu a úrok, v zmluve chýba konečný dátum splatnosti zmluvy, pričom splatnosť úveru je 42 mesiacov, RPMN je uvádzaná vo výške 67,39 %, keď žalovaný v predmetnej zmluve uvádza výšku ročnej úrokovej sadzby vo výške 70,01 %, čo je podľa jej názoru klamlivé konanie a zavádzanie zo strany žalovaného, pretože úrok nemôže mať vyššiu hodnotu ako RPMN, ktorého hodnota odzrkadľuje aj náklady spojené s úverom. Za neprijateľné súčasne žalobkyňa považuje to, že zmluvná odmena za poskytnutie úveru bola zarátaná do výšky poskytnutého úveru, pričom odplata nie je úver, ale náklad spojený s úverom, a preto nemôže byť zarátaná do výšky reálne poskytnutého úveru. Pokiaľ ide o zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500063882 a 8500063878 zo dňa 24.06.2014, v týchto je uvedená poskytnutá suma úveru vo výške 1.500,-eur titulom každej z týchto zmlúv, keď žalobkyňa titulom každého z týchto úverov uhradila sumu 1.972,65 eur, a teda výška bezdôvodného obohatenia žalovaného predstavuje sumy vo výške 2 x 472,65 eur. V uvedených zmluvách žalobkyňa vzhľadla neprijateľné podmienky spočívajúce v tom, že splátka úverov v sume 89,65 eur nie sú rozdelené na istinu a úrok, v oboch zmluvách chýba konečný dátum splatnosti zmluvy, pričom splatnosť úverov je 36 mesiacov, RPMN sú uvádzané vo výške 49,67 %, avšak ich hodnota sa pohybuje vo výške 76,13 % vypočítanej na základe kalkulačky na výpočet RPMN. Za neprijateľné súčasne žalobkyňa považuje to, že zmluvné odmeny za poskytnutie úverov boli zarátané do výšky poskytnutých úverov, pričom odplata nie je úver, ale náklad spojený s úverom, a preto nemôže byť zarátaná do výšky reálne poskytnutého úveru. Za ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku žalovaná považovala rozhodcovské zmluvy, ako aj dohody o zrážkach zo mzdy k uvedeným úverovým zmluvám. Pokiaľ ide o zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500068996 zo dňa 07.07.2014, v tejto je uvedená poskytnutá suma úveru vo výške 1.500,-eur, keď žalobkyňa podľa jej tvrdenia titulom predmetnej zmluvy uhradila sumu 1.797,25 eur, a teda žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 297,25 eur. Žalobkyňa v uvedenej zmluve vzhľadla neprijateľné podmienky spočívajúce v tom, že splátka úveru vo výške 89,65 eur nie je rozdelená na istinu a úrok, v zmluve chýba konečný dátum splatnosti zmluvy, pričom splatnosť úveru je 36 mesiacov, RPMN je uvádzaná vo výške 49,67 %, avšak jej hodnota sa pohybuje vo výške 72,22 % vypočítanej na základe kalkulačky na výpočet RPMN. Za neprijateľné súčasne žalobkyňa považuje to, že zmluvná odmena za poskytnutie úveru bola zarátaná do výšky poskytnutého úveru, pričom odplata nie je úver, ale náklad spojený s úverom, preto nemôže byť zarátaná do výšky reálne poskytnutého úveru a za neprijateľné podmienky ďalej považovala aj rozhodcovskú zmluvu a dohodu o zrážkach zo mzdy. Žalobkyňa súčasne požiadala súd, aby súd z úradnej moci vykonal kontrolu všetkých predmetných zmlúv, pričom poukázala na to, že zabezpečenie vo všetkých predmetných zmluvách bolo dojednané v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, pričom v zmluvách boli dojednané neprijateľné zmluvné podmienky, a to rozhodcovská zmluva. Predmetné zmluvy považuje žalobkyňa za problematické aj z eurokonformného hľadiska, pričom v zmluvách sú neprijateľné podmienky a ustanovenia v rozpore s § 54 ods. 1 a inými kogentnými ustanoveniami zákona. Podľa jej názoru, zmluvy o revolvingovom úvere neobsahujú náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. i/, j/, k/, o/, u/, v/, y/ zákona č. 129/2010 Z.z. v dôsledku čoho sa úvery považujú v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ uvedeného zákona za bezúročné a bez poplatkov. V žalobe súčasne poukázala na to, že pokiaľ ide o výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (v čase uzavretia

zmluvy § 9 ods. 2 písm. k/), tak zo zmluvných údajov nie je zrejmé, akú časť zo splátky predstavuje úrok a akú časť predstavuje istina, a preto možno konštatovať, že v zmluve skutočnosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. k/ absentujú, pričom nie je prípustné, aby sa k nim spotrebiteľ dopracovával výkladom a výpočtom. V súvislosti so svojou argumentáciou žalobkyňa poukázala na rozhodnutia všeobecných súdov SR, týkajúce sa obdobných prípadov, ako aj na relevantnú právnu úpravu.

2. Žalovaný sa k žalobe prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 11.10.2018 vyjadril, pričom poukázal na to, že vo veci nárokov zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500046234 bolo vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, t.j. rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou slovenských arbitrážnych súdov z.z.p.o. pod sp.zn. 193/10/16, ktorý nebol ani napadnutý, ani zrušený v konaní pred všeobecným súdom a vo veci nárokov zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500035923 bolo vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, t.j. rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov z.z.p.o. pod sp.zn. 143/10/16, ktorý taktiež nebol zrušený pred všeobecným súdom, keď povinnosti uložené uvedenými rozhodnutiami neboli zo strany žalobkyne ku dňu podania vyjadrenia splnené. V nadväznosti na predmetné rozhodcovské rozsudky poukázal žalovaný na § 41 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v platnom znení podľa ktorého, doručený rozhodcovský rozsudok má za podmienok podľa § 46 ods. 2 pre účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania rovnaké účinky, ako právoplatný rozsudok súdu. Keďže uvedené rozhodcovské rozsudky sú pre žalobkyňu záväzné, potom jej postup, ktorý nerešpektuje tieto rozhodnutia, je v rozpore so zákonom. Pokiaľ žalobkyňa v podanej žalobe uvádza ku všetkým úverovým zmluvám, ktoré uzavrela so žalovaným, že splátka úveru nie je rozdelená na istinu a úroky, že v zmluve chýba konečný dátum splatnosti, že RPMN je vo výške 70,02 %, zmluvná odmena mala byť zahrnutá vo výške poskytnutého úveru a na dohodu o zrážkach zo mzdy, žalovaný poukázal na to, že § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu vypočítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom o takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Podľa žalovaného výklad podávaný žalobkyňou o členení jednotlivých splátok neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy, a to aj s poukazom na uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala v žalobe na neuvedenie termínu konečnej splatnosti, žalovaný má za to, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru, keď Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenoval čl. 10 ods. 2 uvedenej smernice. V uvedenom rozhodnutí Súdny dvor EÚ súčasne konštatoval, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a bez poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V intenciách uvedeného poukázal žalovaný opätovne aj na uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2017, ktorý v bode 24 odôvodnenia konštatoval, že smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou, prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona. V opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť riešeniu, ktoré bude v súlade s účelom sledovaným smernicou... V nadväznosti na uvedené žalovaný poukázal na to, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z., a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. V nadväznosti na uvedené žalovaný poukázal na to, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4.5 zmluvných

dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v „oznámení o schválení úveru“ je zároveň termínom konečnej splatnosti a spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Z vyjadrenia vyplynulo, že už rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Pokiaľ žalobkyňa namieta nesprávnosť údajov RPMN, žalovaný poukázal na to, že hodnota RPMN bola určená zákonom stanoveným spôsobom. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne o zarátanie zmluvnej odmeny do výšky úveru, žalovaný poukázal na to, že toto tvrdenie je zmatečné, pretože suma úveru žiadnu zmluvnú odmenu neobsahuje a z podanej žaloby nevyplývajú ani žiadne skutočnosti, ktoré by tvrdenie žalobcu preukazovali. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe poukazuje na dohody o zrážkach zo mzdy, žalovaný má za to, že vzhľadom na predmet sporu nemá toto tvrdenie vecnú spojitosť s konaním. Súčasne však poukázal na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy je zákonom upravený spôsob zabezpečenia pohľadávky, čo vylučuje tvrdenie o neprijateľnosti podmienky. Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne ohľadne výšky súm splatených na jednotlivé úvery, keď v prípade úverovej zmluvy č. 8500035923 žalobkyňa ku dňu podania vyjadrenia splatila sumu 1.313,-eur a nie sumu 1.467,32 eur, z úverovej zmluvy č. 8500046234 žalobkyňa splatila ku dňu podania vyjadrenia sumu vo výške 1.624,40 eur a nie sumu 1.889,51 eur, z úverovej zmluvy č. 8500063882 žalobkyňa splatila ku dňu podania vyjadrenia sumu vo výške 1.703,70 eur a nie sumu 1.972,65 eur, z úverovej zmluvy č. 8500063882 (pozn. súdu: správne malo byť uvedené 8500063878) žalobkyňa splatila ku dňu podania vyjadrenia sumu vo výške 1.703,70 eur a nie sumu 1.972,65 eur a z úverovej zmluvy č. 8500068996 žalobkyňa splatila ku dňu podania vyjadrenia sumu vo výške 1.528,30 eur a nie sumu 1.797,25 eur. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa vo svojom podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 03.01.2019 poukázala na to, že ona pri výpočte výšky ňou zaplatených splátok vychádzala z oznámení žalovaného o počtoch ňou zaplatených splátok titulom predmetných zmlúv o revolvingových úveroch. Z uvedených oznámení vyplýva, že pri zmluve o revolvingovom úvere č. 8500035923 jej bola poskytnutá suma 960,-eur, a titulom predmetného úveru podľa oznámenia žalovaného zaplatila 28 splátok po 51,44 eur a navyše sumu 27,-eur, čo činí spolu 1.467,32 eur, na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500046234 jej bola poskytnutá suma 1.500,-eur a titulom predmetného úveru podľa oznámenia žalovaného zaplatila 23 splátok po 80,37 eur a navyše sumu 41,-eur, čo celkovo predstavuje sumu 1.889,51 eur, na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500063882 jej bola poskytnutá suma 1.500,-eur a titulom predmetného úveru podľa oznámenia žalovaného zaplatila 22 splátok po 89,65 eur a navyše sumu 0,35 eur, čo celkovo predstavuje sumu 1.972,65 eur, na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500063878 jej bola poskytnutá suma 1.500,-eur a titulom predmetného úveru podľa oznámenia žalovaného splatila 22 splátok po 89,65 eur a navyše sumu 0,35 eur, čo predstavuje sumu 1.972,65 eur a na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500068996 jej bola poskytnutá suma 1.500,-eur a titulom predmetného úveru podľa oznámenia žalovaného splatila 20 splátok po 89,65 eur a navyše sumu 4,25 eur, čo celkovo predstavuje sumu 1.794,25 eur.

4. Z vyjadrenia žalovaného doručeného tunajšiemu súdu dňa 18.02.2019 vyplynulo, že titulom úverovej zmluvy č. 8500035923 uhradila žalovaná celkovo 25 splátok po 51,44 eur, a z 26 splátky sumu 27,-eur, t.j. celkovo sumu 1.313,-eur, titulom splátok úverovej zmluvy č. 8500046234 uhradila žalovaná celkovo 20 splátok po 80,37 eur a z 21. splátky sumu 41,-eur, t.j. celkovo sumu 1.648,40 eur, titulom úverovej zmluvy č. 8500063882 uhradila žalovaná celkovo 19 splátok po 89,65 eur a z 20. splátky sumu 0,35 eur, t.j. sumu 1.703,70 eur, titulom úverovej zmluvy č. 8500063878 uhradila žalovaná celkovo 19 splátok po 89,65 eur a z 20. splátky sumu 0,35 eur, t.j. sumu 1.703,70 eur a titulom úverovej zmluvy č. 8500068996 uhradila žalovaná celkovo 17 splátok po 89,65 eur a z 18. splátky sumu 4,25 eur, t.j. sumu 1.528,30 eur.

5. V nasledujúcich podaniach tak žalobkyňa, ako aj žalovaný v celom rozsahu zotrvali na svojich predchádzajúcich skutkových tvrdeniach.

6. V súlade s § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd vec prejednal a rozhodol spor v neprítomnosti žalobkyne, ktorá mala doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané, pričom svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila a požiadala, aby súd rozhodol bez jej prítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, keď právny zástupca žalovaného mal doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané, pričom tak

svoju neúčast', ako aj neúčast' žalovaného na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s prejednaním a rozhodnutím sporu v ich neprítomnosti.

7. Žalovaný v ospravedlnení neúčasti na pojednávaní zo dňa 21.05.2019 súčasne poukázal na to, že rozpor v počte splátok, ktoré žalobkyňa reálne zaplatila titulom predmetných zmlúv o revolvingových úveroch a počtom splátok uvedených v oznámeniach žalovaného adresovaných žalobkyni ohľadne počtu zaplatených splátok, vznikol tak, že žalobkyňa požiadala o odloženie splátok a tejto žiadosti bolo vyhovené, následkom čoho bol žalobkyni poskytnutý odklad troch mesačných splátok, preto v uvedených oznámeniach žalovaný žalobkyni oznámil, že žalovaná uhradila celkovo viac splátok, keď k rovnakej chybe došlo pri všetkých úveroch, ktoré sú predmetom konania.

8. Súd v spore vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, ako aj s oboznámením sa s pripojenými spismi Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. sp.zn. 193/10/16 a 143/10/16, keď po zhodnotení vykonaného dokazovania a skutkových tvrdení žalobkyne a žalovaného dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym záverom.

9. Na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500035923 uzatvorenej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom dňa 22.11.2013 (tak, ako to vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500035923 zo dňa 22.11.2013) poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 960,-eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať žalovanému v splátkach v počte 42 pri výške mesačnej splátky 51,44 eur. Celková čiastka úveru, ktorú mala žalobkyňa titulom predmetného úveru zaplatiť predstavovala výšku 2.160,48 eur (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) pri predpokladanej RPMN za úver 70,02 %, ročnej úrokovej sadzbe 70,02 % a priemernej RPMN vo výške 45,94 %. Spolu so zmluvou o revolvingovom úvere uzatvorila žalobkyňa so žalovaným aj rozhodcovskú zmluvu č. 8500035923, keď obidve zmluvy uzatvorila v ten istý deň.

10. Na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500046234 uzatvorenej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom dňa 23.04.2014 (tak, ako to vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500046234) poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1.500,-eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať žalovanému v splátkach v počte 42 pri výške mesačnej splátky 80,37 eur. Celková čiastka úveru, ktorú mala žalobkyňa titulom predmetného úveru zaplatiť predstavovala výšku 3.375,54 eur pri predpokladanej RPMN 70,01 %, ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 70,01 % a priemernej RPMN za úver 46,30 %. Spolu s predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere uzatvorila žalobkyňa so žalovaným aj rozhodcovskú zmluvu č. 8500046234, keď rozhodcovskú zmluvu uzatvorila v ten istý deň ako samotnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

11. Na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500063878 uzatvorenej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom dňa 25.06.2014 (tak, ako to vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere č. 850063878 zo dňa 25.06.2014) poskytol žalovaný žalobkyni úver v celkovej výške 1.500,-eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať žalovanému v splátkach v počte 36 mesiacov, pri výške mesačnej splátky 53,25 eur. Celková čiastka úveru, ktorú mala žalobkyňa titulom predmetného úveru zaplatiť predstavovala sumu 1.967,-eur, pri predpokladanej RPMN za úver 20,91 %, ročnej úrokovej sadzbe úveru 18,03 % a priemernej RPMN za úver 49,67 %. V predmetnej zmluve je súčasne uvedený tzv. informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá) 89,65 eur a súčasne údaj o poplatku za poskytnutie úveru vo výške 50,-eur. Spolu s predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere uzatvorila žalobkyňa aj tzv. dohodu o poskytovaní služieb podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom bolo poskytnutie komplexného balíčka služieb, a to služby „Informácia o zostávajúcich záväzkoch“, služby „Odklad splatnosti splátok“, služby „Informácia pred splatnosťou splátky“, služby „Informácia o prijatí platby“, služby „Vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie“, služby „Zmena zmluvy na podnet klienta“, služby „Prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu“, služby „Druhá upomienka zdarma“ a služby „Podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom“. V zmysle predmetnej Dohody o poskytovaní služieb sa žalovaný zaviazal poskytovať žalobkyni predmetné služby najdlhšie po dobu určenú dátumom

splatnosti poslednej splátky podľa aktuálne platného splátkového kalendára, a to za odplatu vo výške 2,51 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru mesačne.

12. Na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500063882 uzatvorenej medzi žalobkyňou a dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom dňa 25.06.2014 (tak, ako to vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500063882 zo dňa 25.06.2014), poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1.500,-eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať žalovanému v splátkach v počte 36, pri výške mesačnej splátky 53,25 eur. Celková čiastka úveru, ktorú mala žalobkyňa titulom predmetného úveru zaplatiť, predstavovala výšku 1.967,-eur, pri predpokladanej RPMN za úver 20,91 %, ročnej úrokovej sadzbe úveru 18,03 % a priemernej RPMN za úver 49,67 %. V predmetnej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere je uvedený aj tzv. informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá) vo výške 89,65 eur a údaj - poplatok za poskytnutie úveru 50,-eur. Spolu s predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere uzatvorila žalobkyňa so žalovaným aj tzv. dohodu o poskytovaní služieb podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorej obsah bol identický s obsahom dohody o poskytovaní služieb k zmluve o úvere č. 8500063878 a týkal sa poskytovania identických služieb za rovnakú odplatu vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere č. 8500063882.

13. Na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500068996 uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom dňa 08.07.2014 (tak, ako to vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500068996 zo dňa 08.07.2014) poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 1.500,-eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať žalovanému v splátkach v počte 36, pri výške mesačnej splátky 53,25 eur. Celková čiastka úveru ktorú mala žalobkyňa titulom predmetného úveru zaplatiť, predstavovala výšku 1.967,-eur, pri predpokladanej RPMN za úver 20,91 %, ročnej úrokovej sadzbe úveru 18,03 % a priemernej RPMN za úver 49,67 %. Spolu s predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere uzavrela žalobkyňa so žalovaným dohodu o poskytovaní služieb podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorej obsah bol identický s obsahom dohôd o poskytovaní služieb uzavretých k zmluve o úvere č. 8500063882 a č. 8500063878 a týkal sa poskytnutia predmetných služieb vo vzťahu k zmluve o úvere č. 8500068996.

14. S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia súd dospel k záveru, že predmetné zmluvy o revolvingovom úvere sú zmluvami uzavretými podľa § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z., pričom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jedná o spotrebiteľské zmluvy, ktoré sú svojím charakterom typovými zmluvami na predtlačenom formulári obsahujúcimi zmluvné podmienky, ktorých obsah žalobkyňa ako spotrebiteľka nemohla pri ich uzavretí ovplyvniť. Pokiaľ ide o postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky, súd vychádzal z toho, že samotná žalobkyňa je v uvedených zmluvách označená identifikačnými údajmi fyzickej osoby, keď je identifikovaná miestom trvalého bydliska a rodným číslom a taktiež z toho, že zo samotných zmlúv o úvere vyplýva, že účelom čerpania úveru bola kúpa/oprava auta (viď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500035923), zariadenie domácnosti (viď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500063878), zariadenie domácnosti (viď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500063882), kúpa dreva (viď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500068996), resp. bez uvedenia účelu čerpania úveru (viď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500046234). Pri posúdení platnosti predmetných zmluvných vzťahov súd potom obsah týchto zmluvných vzťahov preskúmal z hľadiska ustanovení právnych predpisov obsahujúcich ochranu spotrebiteľa. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v § 52. O vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy sa jedná vtedy, keď v rámci zmluvného vzťahu na jednej strane vystupuje dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z.. Do Občianskeho zákonníka bola spotrebiteľská zmluva zakomponovaná novelou č. 150/2004 Z.z. účinnou od 01.04.2004 a režim typových zmlúv bol do nášho právneho poriadku zavedený novelou zákona o ochrane spotrebiteľa č. 310/1999 Z.z. účinnou od 01.01.2000. Charakteristickým znakom spotrebiteľskej zmluvy je to, že jej obsah je pre spotrebiteľa vopred pripravený a nie je vytvorený priestor

na dojednanie obsahu zmluvy alebo jeho zmenu. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, t.j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú absolútne neplatné, a teda nie je potrebné, aby sa ich neplatnosti spotrebiteľ dovolával.

15. Nakoľko vo veci nárokov zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500046234 a 8500035923 boli už vydané právoplatné a vykonateľné rozhodnutia, a to rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov z.z.p.o., so sídlom Krížna 59, 821 08 Bratislava, pod sp. zn. 193/10/16 (vo vzťahu k nárokom zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500046234) a rozhodcovský rozsudok toho istého súdu sp.zn. 143/10/16 (vo veci nárokov zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500035923) sa súd v spore primárne zaoberal otázkou či prejednaní nárokov z uvedených zmlúv o revolvingovom úvere nebráni procesná prekážka prejednaní vecí, t.j. prekážka vecí rozhodnutej. V súvislosti s posúdením uvedenej otázky súd poukazuje na vyjadrenie žalovaného, ktorý poukázal na to, že predmetné rozhodcovské rozsudky neboli doposiaľ zrušené. Otázkou, či môže byť právoplatný a vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu prekážkou vecí rozsúdenej pre občianske súdne konanie (pozn. aktuálne civilné sporové konanie), v ktorom sa navrhovateľ domáhal určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná, sa zaoberal NS SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29.01.2015. NS SR v tomto konaní dospel k názoru, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku vecí rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná. Tento právny záver je ale opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, alebo rozhodcovskej doložky, keď iba platná rozhodcovská doložka, alebo rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. NS SR v predmetnom rozhodnutí poukázal na to, že už v judikáte publikovanom pod č. R 46/2012 konštatoval, že oprávnenie (exekučného) súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej doložky, nevedie k posudzovaniu vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, súvisí však s potrebou vyriešiť otázku, či a aké právne účinky má vydaný rozhodcovský rozsudok. Pri posudzovaní, či v občianskom súdnom konaní predložený rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok, môže súd pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky alebo zmluvy nielen v exekučnom konaní (napr. v súvislosti s posudzovaním, či rozhodcovský rozsudok je alebo nie je vykonateľný exekučný titul), ale aj v iných konaniach (napr. pri riešení otázky, či rozhodcovská doložka, resp. zmluva je absolútne neplatná), pričom treba mať na zreteli, že jej absolútna neplatnosť nastala bez ďalšieho, priamo zo zákona, v dôsledku čoho sa na túto doložku (zmluvu) hľadí tak, ako keby nebola urobená. Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť (každého) právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu. K právnemu posúdeniu rozhodcovskej doložky (zmluvy) s takýmto (a obdobným) obsahom už Najvyšší súd SR zaujal závery v množstve svojich rozhodnutí, v ktorých konštatoval, že tá rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v ich právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. V prípade neplatnosti rozhodcovskej doložky (zmluvy) nemôže rozhodcovská zmluva založiť právomoc rozhodcovského súdu, a preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nemôže založiť prekážku vecí právoplatne rozhodnutej. V intenciách vyššie vyslovených záverov sa súd zaoberal otázkou platnosti rozhodcovských zmlúv, na základe ktorých boli vydané rozhodcovské rozsudky Slovenského arbitrážneho súdu sp.zn. 193/10/16 a 143/10/16, a to z hľadiska posúdenia predmetných zmlúv ako neprijateľných zmluvných podmienok. Pokiaľ ide o posúdenie neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, súd poukazuje na to, že o rozhodcovskú zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní, ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, ale ak by sa podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa (v súdnej veci žalovaného), spotrebiteľ (žalobkyňa) by bol nútený nezvratne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu (porovnaj uznesenia Krajského súdu v Trnave vo veciach sp.zn. 10CoE/153/2011 a sp.zn. 10CoE/230/2011). Právna veda na tento problém reaguje Kristiánom Csachom, podľa ktorého z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporu prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojím konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami (viď Štandardné zmluvy, str. 214, vydavateľ Alex Čeněk, 2010). Z uvedeného možno potom vyvodiť, že aj v prípade, ak ide

o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzória, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odvodiť aj z rozsahu nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva pre neho transparentný štátny všeobecný súd. Z uvedeného potom možno vyvodiť, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne, individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by mal aj reálne rozhodcovské konanie využiť, pretože inak by jeho individuálne vyjednanie nedávalo zmysel. Je potrebné poukázať na to, že poskytnutie spravodlivosti musí mať svoje limity, a to aj pre súkromnoprávnu sféru arbitrov. Ide o rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch osôb, ktoré môže výrazne zasiahnuť do života ľudí, a ak sa majú akceptovať pri poskytovaní spravodlivosti súkromnoprávne prvky, tak len s jednoznačnými garanciami vylučujúcimi pochybnosti o férovom arbitrážnom konaní, vrátane rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovské zmluvy rozhodne nemôžu predstavovať určité pasce pre spotrebiteľov za účelom čo najskoršieho privodenia exekúcie, prípadne obchádzania spravodlivosti, ktorú môžu poskytnúť spotrebiteľovi všeobecné súdy. V prejednanom spore samotná žalobkyňa poukázala na neprijateľnosť rozhodcovských zmlúv uzavretých so žalovaným. Je takmer notoriou, že v rámci uzatvárania spotrebiteľských zmlúv sa dodávatelia nezmieňujú o podrobnostiach a procesných pravidlách rozhodcovského konania a získavanie podpisov spotrebiteľov pod údajné individuálne vyjednanie má kampaňovitý rozmer, keď spotrebiteľia často pri podpise rozhodcovskej zmluvy nemajú vedomosť o následkoch súvisiacich s týmto podpisom. V tejto súvislosti súd poukazuje na čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS, podľa ktorého zmluvná podmienka, ktorá nie je individuálne dojednaná, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery, spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa. Súdnym dvorom dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za takú významnú, že sa má klásť principiálne na úroveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života. V tejto súvislosti súd súčasne poukazuje na § 53 Občianskeho zákonníka, ktorý sa týka podmienok, ktoré zákon označuje ako neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Uvedené ustanovenie vyjadruje snahu zákonodarcu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi, keď spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často, vzhľadom na ich právnický jazyk a ich rozsiahlosť, drobnosť písma, nemá možnosť či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Z uvedenej veci individuálne dojednanie žalobkyne so žalovaným ohľadne rozhodcovských zmlúv nedáva zmysel aj z toho pohľadu, že žalobkyňa by sa ako spotrebiteľka dojednala na rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom v Bratislave, resp. v Žiline, keď bydlisko samotnej žalobkyne je v Ružomberku, a potom príslušným na prejednanie prípadných sporov zo spotrebiteľskej zmluvy by bol Okresný súd Ružomberok (viď. § 87 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, resp. § 19 písm. b/ CSP). Podľa názoru súdu neobstojí skutočnosť, že v bode 2 predmetných rozhodcovských zmlúv je vyhlásenie veriteľa o tom, že uzavretie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom a ani iného zmluvného vzťahu medzi nimi, ako aj to, že dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom vyhlasuje, že o tejto skutočnosti bol veriteľom jasne a zrozumiteľne informovaný, keď je priam notoriou, že pracovníci dodávateľov finančnej služby pristupujú k uvedenej informačnej povinnosti prinajmenšom formalisticky. Na vyššie vyslovené závery súdu nemá vplyv ani tá skutočnosť, že žalobkyňa mohla od predmetných rozhodcovských zmlúv odstúpiť, keď tento postup by si už vyžadoval aktívne správanie zo strany spotrebiteľky, na ktorý by mala mať určité právne vedomie. S poukazom na uvedené súd nemohol uvedenú formálnu možnosť poskytnutú žalovaným žalobkyni vnímať inak, ako snahu o vyvolanie dojmu jeho ústretového prístupu vo vzťahu k žalobkyni ohľadom splnenia informačných povinností, ktoré žalovaný ako dodávateľ finančnej služby v spotrebiteľskom vzťahu má. Podľa názoru súdu by takouto úprimnou snahou bolo, napríklad ak by spolu s rozhodcovskou zmluvou žalovaný žalovanej predložil už formulár upravujúci odstúpenie od predmetnej zmluvy, t.j. že by vo vzťahu k spotrebiteľke postupoval rovnako aktívne, ako to bolo pri uzatváraní predmetných rozhodcovských zmlúv a zmlúv o revolvingovom úvere. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 10Co/460/2015 zo dňa 25.02.2016 podľa ktorého, „rozhodcovské konanie by mohlo fungovať ako efektívny prostriedok ochrany za transparentných podmienok, keď aj spotrebiteľ rozumie, o čo v prípade rozhodcovského konania ide, a nie ako netransparentná pasca (na neznámych spotrebiteľov). Predkladanie rozhodcovských zmlúv - formulárov spotrebiteľov za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (podstatu rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť predloženému

formuláru, sa „minimálne“ javí ako zneužívanie údajného individuálneho dojednaní. Na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecnej zmluvy/obchodných podmienok, alebo vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste (hároku) papiera. Druhá menovaná možnosť predstavuje v konečnom dôsledku len sofistikovanejšiu formu nekalého postupu dodávateľa.“ Z uvedených dôvodov súd vyhodnotil predmetné zmluvné podmienky, t.j. rozhodcovské zmluvy č. 8500046234 zo dňa 23.04.2014 a 8500035923 zo dňa 22.11.2013 ako neprijateľné zmluvné podmienky, ktorých následkom je absolútna neplatnosť týchto podmienok. Z uvedených dôvodov podľa názoru súdu sú rozhodcovské rozsudky Slovenského arbitrážneho súdu sp.zn. 193/10/16 a 143/10/16 nulitnými právnymi aktmi, keďže rozhodcovský súd nemal založenú právomoc na prejednanie a rozhodnutie v uvedených spotrebiteľských sporoch. Z toho dôvodu ani nezakladajú pre prejednávajú vec prekážku veci rozsúdenej.

16. S poukazom na právnu argumentáciu žalobkyne, ktorá v žalobe poukázala na rozpor zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500035923, 8500046234, 8500063882, 8500063878 a 8500068996, §§ 37, 39 a 53 Občianskeho zákonníka, ako aj ich rozpor so zákonom o ochrane spotrebiteľa, sa súd primárne zaoberal otázkou platnosti predmetných zmlúv o revolvingovom úvere, keď dospel k záveru, že predmetné zmluvy o revolvingovom úvere sú neplatné pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd poukazuje na neprimerane vysoké odplaty dojednané v predmetných zmluvách o revolvingovom úvere. Pri zmluve o revolvingovom úvere č. 8500035923 bola zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnutá čiastka úveru vo výške 960,-eur, keď žalobkyňa mala žalobcovi vrátiť sumu (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) vo výške 2.160,48 eur pri ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,02 %, keď v uvedenom čase predstavovali priemerné úrokové miery v spotrebiteľských úveroch poskytnutých na dobu 1 až 5 rokov výšku 12,93 % ročne. Pri zmluve o revolvingovom úvere č. 8500046234 poskytol žalovaný žalobkyňi úver vo výške 1.500,-eur, keď celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) predstavovala výšku 3.375,54 eur pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %, keď v uvedenom čase predstavovali úrokové sadzby spotrebiteľských úverov výšku 12,62 % ročne. Pokiaľ ide o zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500063878, č. 8500063882 a 8500068996, súd poukazuje na to, že pri predmetných revolvingových úveroch bola stanovená ročná úroková sadzba vo výške 18,03 %, keď celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa titulom každého z týchto revolvingových úverov zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) mala predstavovať sumu 1.969,-eur, avšak tieto údaje súd považuje za klamlivé a zavádzajúce, keď ku každej z týchto zmlúv o revolvingovom úvere uzatvoril žalovaný so žalobkyňou aj tzv. dohodu o poskytovaní služieb, pričom jednalo sa o odplatné dohody o poskytovaní služieb, pri ktorých odplata predstavovala mesačne výšku 2,51 % zo sumy schváleného úveru. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalovaný už pri podpisovaní žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere vo vzťahu každej z týchto zmlúv vychádzal z predpokladu uzavretia dohody o poskytovaní služieb, keď v bode 5, druhý riadok žiadosti o poskytnutie úveru, počítal mesačnú splátku spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, vo výške 89,65 eur. Uvedené konanie žalovaného nemožno chápať inak ako klamlivé navýšenie odplaty za uvedené revolvingové úvery. Pri komparácii celkovej čiastky, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť pri zmluve o revolvingovom úvere uzavretej dňa 23.04.2014 (pri zmluve o revolvingovom úvere č. 8500046234 predstavovala celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť sumu 3.375,54 eur) a celkovej čiastky výške 1.967,-eur, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť vo vzťahu ku každej zo zmlúv o revolvingovom úvere č. 850063878, 8500063882 a 8500068996 (bez odplaty za služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb), sa podmienky, za ktorých boli poskytované tieto neskoršie úvery, museli priemernému spotrebiteľovi objektívne javiť ako podstatne výhodnejšie. Avšak po pripočítaní odmeny za služby v zmysle dohôd o poskytovaní služieb sa tieto náklady zvýšili až na sumu 3.227,40 eur, čo nemožno posúdiť inak, ako zavádzajúce konanie zo strany žalovaného, spočívajúce v zámernom klamlivom uvádzaní nižšej ako reálnej odplaty za uvedené revolvingové úvery a klamlivé nahradenie neprimerane vysokej úrokovej sadzby (v zmluve o revolvingovom úvere č. 8500046234 vo výške 70,01 %), skrytou a pre spotrebiteľa ťažko pochopiteľnou odmenou za služby podľa dohôd o poskytovaní služieb. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na časovú bezprostrednosť zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500046234 (uzatvorená dňa 23.04.2014) a zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500063878, 8500063882 a 8500068996, z ktorých prvé dve boli uzatvorené dňa 25.06.2014 a tretia dňa 08.07.2014, keď súdu nie je známa žiadna okolnosť, ktorá by v takejto krátkej dobe mala vplyv na takmer štvornásobné (3,88-násobné) zníženie úrokovej sadzby za poskytnuté revolvingové úvery. Jedinou racionálnou odpoveďou na tento postup žalovaného je prekrytie zníženého úroku z úveru (nákladov spojených s úvermi) odplatom v zmysle dohôd o poskytovaní služieb. Navyše úvery zo zmlúv č. 8500063878, 8500063882 a 8500068996 boli poskytnuté na kratšiu dobu, ako to

bolo v prípade úveru č. 8500046234. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že predmetné dohody o poskytovaní služieb sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a z uvedeného dôvodu sa jedná o dojednania neplatné.

17. V spore bolo preukázané, že žalovaným požadované výšky odplaty za poskytnutie predmetných revolvingových úverov (vo vzťahu k zmluvám č. 8500035923 a 8500046234 dojednané priamo v zmluvách o revolvingovom úvere a vo vzťahu k zmluvám č. 8500063878, 8500063882 a 8500068996 v súčte odplaty za poskytnutie revolvingového úveru a odplaty za služby podľa dohôd o poskytovaní služieb) prevyšujú dvojnásobok istiny poskytnutého úveru. V intenciách uvedeného súd preskúmal súlad predmetných úverových zmlúv s dobrými mravmi. Občiansky zákonník ani iný právny predpis neobsahujú legálnu definíciu pojmu „dobré mravy“, avšak právna teória a ustálená súdna prax pod týmto pojmom rozumie pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie, pričom tieto pravidlá ako súhrn určitých etických a kultúrnych noriem spoločnosti sú všeobecne uznávané a je daný všeobecný záujem na ich rešpektovaní (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline, č.k. 8Co/596/2014-76 zo dňa 23.02.2015). Z vykonaného dokazovania v prejednávanom spore jednoznačne vyplynulo, že žalovaný pri poskytnutí predmetných revolvingových úveroch vo výške 960,-eur, resp. 1.500,-eur požadoval od žalobkyne za každý z poskytnutých úverov odmenu prevyšujúcu výšku poskytnutej istiny úveru, pričom tieto odplaty (pri nepreukázaní a ani len netvrdení zvýšeného rizika návratnosti predmetných úverov) nepochybne presahujú rozumnú a primeranú mieru zisku žalovaného ako podnikateľa pri dobe poskytnutia predmetných úverov v dĺžke 36 a 42 mesiacov. Z uvedeného dôvodu súd dospel k záveru, že predmetné revolvingové zmluvy sú absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor s dobrými mravmi.

18. Bez ohľadu na vyššie vyslovenú absolútnu neplatnosť predmetných zmlúv o revolvingovom úvere súd považuje za potrebné uviesť, že predmetné zmluvy o revolvingovom úvere neobsahujú údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to konkrétne dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd má za to, že z obsahu zmluvy o revolvingovom úvere nie je zrejmá doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď podľa názoru súdu uvedenie údajov „splatnosť úveru je 42 mesiacov“ (v prípade zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500035923 a č. 8500046234), resp. uvedenie „splatnosť úveru 36 mesiacov“ (pri zmluve o revolvingovom úvere č. 8500063878 č. 8500063882 a 8500068996) je vo vzťahu k uvedeniu predmetnej náležitosti nepostačujúce. Za určitých okolností môže totiž spotrebiteľ s takto uvedeného údajom vyvodiť, že doba trvania zmluvy o revolvingovom úvere je 42 mesiacov, resp. 36 mesiacov, a že je zhodná so splatnosťou úveru, čo však pre priemerného spotrebiteľa môžu byť neurčité, a v konečnom dôsledku máťúce. V nadväznosti na uvedené, aj keby súd ustálil, že predmetné zmluvy o revolvingovom úvere sú platnými právnymi úkonmi, tieto neobsahovali náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetných zmlúv o revolvingovom úvere (t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere), a preto predmetné úvery podľa § 11 ods. 1 by bolo potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Vo vzťahu k zmluvám o revolvingovom úvere č. 8500063882, 8500068996 a 8500063878, ku ktorým boli uzatvorené aj tzv. dohody o poskytovaní služieb, súd navyše dospel k záveru, že obsah predmetných zmlúv o revolvingovom úvere nemožno oddeliť od obsahu dohôd o poskytovaní služieb, ktoré boli uzatvorené v rovnaký deň, ako predmetné zmluvy o revolvingovom úvere, keď podľa názoru súdu samotné dohody o poskytovaní služieb, a to konkrétne odplaty dojednané v predmetných dohodách zvyšujú odplatu za poskytnutie úveru zo samotných zmlúv o revolvingových úveroch. Z uvedených dôvodov podľa názoru súdu nie sú údaje o úrokovej sadzbe, RPMN a celkových nákladoch spojených s poskytnutím predmetných spotrebiteľských úveroch uvedené v zmluvách reálne a sú uvedené vo výške nižšej, ako bola ich reálna výška. V intenciách uvedeného súd považuje predmetné dohody o poskytovaní služieb za neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú iba určitou skrytou, pre spotrebu nezrozumiteľnou formou navýšenia odplaty za samotný spotrebiteľský úver. Dojednania v dohode o poskytovaní služieb smerujú iba k skrytému získaniu ďalšej odplaty od spotrebiteľa nad rámec odplaty (zmluvných úrokov, resp. nákladov za poskytnutie úveru), na ktorú sa zaviazal spotrebiteľ v predmetných zmluvách o revolvingovom úvere. Obsahová nezávislosť predmetných dohôd o poskytovaní služieb a samotných zmlúv o revolvingovom úvere vykazuje zjavné známky formálnosti, keď aj samotný žalobca v odpovedi na žiadosť žalobkyne na oznámenie zostatku na úverovom účte zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500068996, č. 8500063878 a 8500063882 nijakým spôsobom nerozlišuje, resp. neoddeľuje splátky úveru od splátok tzv. odmeny v zmysle predmetných dohôd o poskytnutí služieb a uvádza iba

súčet splátky úveru a odplaty v zmysle predmetných dohôd o poskytovaní služieb. Keď žalovaný voči žalobkyni postupoval tak, že popri predmetných zmluvách o revolvingovom úvere si vyjednal ďalšie odplatné plnenia z dohôd o poskytovaní služieb (keď odplata za tieto „plnenia“ dosahuje takmer výšku poskytnutej úverovej istiny, t.j. sumu 1.310,40 eur), správal sa tak vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľke klamlivo, s cieľom získať neoprávnenú finančnú výhodu na jej úkor. Z uvedených dôvodov podľa názoru súdu ak by aj predmetné zmluvy o revolvingovom úvere boli platné, neobsahovali reálny a správny údaj prezumovaný § 9 ods. 2 písm. i/ (úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru), písm. j/ (RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetných zmlúv o revolvingovom úvere, a z uvedeného dôvodu by boli predmetné spotrebiteľské úvery podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetných zmlúv o revolvingovom úvere, považované za bezúročné a bez poplatkov.

19. Vzhľadom na to, že súd dospel k záveru, že predmetné zmluvy sú neplatnými právnymi úkonmi, žalobkyni vznikol podľa § 451 Občianskeho zákonníka nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k plneniam, ktoré prevýšili výšku istiny, ktorú žalovaný poskytol žalobkyni titulom predmetných revolvingových úverov. Z prehľadov platieb, ktoré realizovala žalobkyňa titulom predmetných zmlúv o revolvingovom úvere vyplynulo, že žalobkyňa titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500035623 uhradila celkovo sumu 1.313,-eur, čím jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 353,-eur (rozdiel celkových úhrad žalobkyne vo výške 1.313,-eur a istiny poskytnutého úveru vo výške 960,-eur), titulom úverovej zmluvy č. 8500046234 jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 148,40 eur (t.j. rozdiel celkových úhrad žalobkyne titulom predmetného úveru vo výške 1.648,40 eur a poskytnutej istiny revolvingového úveru vo výške 1500,-eur; pozn. súdu: pokiaľ žalovaný v podaniach uvádza súčet uhradených splátok vo výške 1.624,40 eur, tento údaj je zrejme nesprávny nakoľko z ním predloženého prehľadu vykonaných úhrad vyplýva súčet 1.648,40 eur)), titulom úverovej zmluvy č. 8500063882 jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 203,70 eur (t.j. rozdiel súčtu ňou vykonaných úhrad predmetného úveru vo výške 1.703,70 eur a istiny poskytnutého úveru vo výške 1.500,-eur), titulom úverovej zmluvy č. 8500063878 nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 203,70 eur (t.j. rozdiel súčtu všetkých vykonaných úhrad titulom predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere vo výške 1.703,70 eur a istiny poskytnutého revolvingového úveru vo výške 1.500,-eur) a titulom úverovej zmluvy č. 8500068996 bezdôvodné obohatenie vo výške 28,30 eur (t.j. rozdiel súčtu všetkých vykonaných úhrad titulom predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere vo výške 1.528,30 eur a sumy poskytnutého revolvingového úveru vo výške 1.500,-eur), čo celkovo predstavuje sumu 937,10 eur. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe tvrdila, že ona titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500035923 uhradila celkovo sumu 1.467,32 eur, titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500046234 sumu 1.889,51 eur, titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500063882 sumu 1.972,65 eur, titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500063878 sumu 1.972,65 eur a titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500068996 sumu 1.797,25 eur, súd poukazuje na to, že pri výpočte vychádzala z oznámení žalovaného o zostatkoch úverov zo dňa 05.12.2017, resp. 06.12.2017, v ktorých žalovaný uviedol žalobkyni počet celkovo uhradených splátok. Žalovaný však údaje v predmetných oznámeniach/odpovediach v konaní sporoval a vysvetlil príčinu nesprávnosti údajov, keď dôvodom uvedenia vyššieho počtu splatených splátok malo byť to, že žalovaný pri ich vypracovaní omylom neprihliadol na žiadosti žalobkyne ohľadne 3-mesačného odkladu predmetných splátok vo vzťahu ku každej z týchto zmlúv o revolvingovom úvere (ktorým žalovaný vyhovel), keď práve výška 3 mesačných splátok vo vzťahu ku každej z týchto revolvingových zmlúv predstavuje rozdiel medzi výškou splateného dlhu tvrdeného žalobkyňou a výškou úhrad titulom predmetných zmlúv o revolvingových úveroch tvrdenou žalovaným. Keďže dôkazné bremeno ohľadne výšky úhrad, ktoré vykonala žalobkyňa v prospech žalovaného titulom predmetných zmlúv o revolvingových úveroch zaťažovalo žalobkyňu a žalovaný svojím vyjadrením spochybnil spôsob výpočtu výšky úhrad vykonaných žalobkyňou a rozdiel náležitým spôsobom odôvodnil, dospel súd k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne preukázania vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného v časti čo do zaplatenia sumy 1.202,28 eur, t.j. v časti, v ktorej súd žalobu zamietol.

20. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalovanému, ktorý mal v spore prevažný úspech (žalovaný mal v spore úspech v časti čo do zaplatenia istiny vo výške 1.202,28 eur, ohľadne ktorej sumy súd žalobu zamietol), právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, ktorá mala v spore úspech v pomerne menšej časti (žalobkyňa mala v spore úspech v časti čo do zaplatenia sumy 937,10 eur). Keďže žalovaný bol vo vzťahu k žalobkyni úspešný v rozsahu 56,20 % predmetu konania a neúspešný v rozsahu 43,80 % predmetu konania, pri zohľadnení pomeru výšky v

žalobe uplatneného bezdôvodného obohatenia a časti bezdôvodného obohatenia, v ktorej bola žaloba zamietnutá, súd priznal žalovanému právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 12,40 % (čo predstavuje rozdiel úspechu žalovaného v rozsahu 56,20 % a neúspechu žalovaného v spore v rozsahu 43,80 %).

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Ružomberok písomne v 3 vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.1,2 CSP) - a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, e) podpis, a ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania - uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods.1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods.3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na uskutočnenie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.